

[Krag.]

Sparekasserne skulde gaa ind i Garantien, og saa stillede de en Række politiske økonomiske Krav, og der er det ejendommelige ved det, at de eneste, som ikke ved det allermindste derom, er Regeringen, for alle vi andre ved det, vi har jo set disse Tal, disse Opstillinger fra Bankernes Side. Overalt er man bekendt med dem, kun Regeringen paastaar, at den intet som helst kender dertil.

Jeg vil hævde, at Forholdet laa saaledes, at Regeringen uden Vanskeligheder kunde have forhandlet sig til Rette med Banker og Sparekasser om fælles Deltagelse i det hele. Det havde ikke været vanskeligt at faa Sikkerhed for, at Sparekasserne vilde forpligte sig til at modtage Indskud op til en Størrelse, der stod i et vist Forhold til det hidtidige Indskud i de forskellige Sparekasser, og endvidere faa Sikkerhed for, at af disse nye Indskud vilde man anvende saa og saa stor en Procentdel til Indkøb af Obligationer. Derved kunde lige saa god Sikkerhed for Bankerne være tilvejebragt med Hensyn til Sparernes Indsats i Konverteringens heldige Gennemførelse som ved at føre Sparekasserne ind i en Garanti, som de ifølge Sparekasseloven ikke kunde paa-tage sig.

Men Regeringen gjorde intet som helst Forsøg paa at optræde som Mægler; Regeringen gjorde sig ikke engang — siger den selv — bekendt med de politisk-økonomiske Krav, som Bankerne stillede, og Følgen blev Sammenbrudet. Statsminister Tøkk græd tørre Taaer ved Graven. Det hele betød ikke saa grumme meget, det hele var pustet op i Dimensioner, som det slet ikke havde, sagde den højtærede Statsminister. Men det hindrer ikke de Herrer i at staa her i Tinget og ude omkring i Landet og raabe op om den forfærdelige Ulykke, at Rentesaenkningspolitikken paa Grund af Venstres Stilling til Sparekasse- og Bankindlaansrenten nu er afgaaet ved Døden. Ja, hvis ikke hele denne Agitation er saa gennemskuelig, ogsaa for de to Partiers Vælgere, at de kun har et Smil tilovers for den, saa repræsenterer de Herrer en Vælgerkreds, der har samme manglende Forstaaelse af denne Sag som de selv.

Det er blevet hævdet, at ved den Stilling, vi har indtaget til denne berømte Dato den 15. Juli, skulde Venstre have un-

derskrevet en Haandfæstning, og nu søger man her i Dag meget stærkt at understrege det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Ord om, at Udløbet skal finde Sted den 15. Juli, medmindre der skulde ske en eller anden Begivenhed af særlig katastrofal økonomisk Karakter; hvis en saadan indtraadte, vilde man naturligvis være frit stillet. Ja, det er rigtigt nok. Det er klart, at ved en saadan *gentleman agreement*, som her er Tale om, kan man naturligvis ikke føle sig bundet længere, end de Omstændigheder, som er bestemmende i hele denne Sag, tillader. Men naar Forsøget er gjort, naar den 15. Juli er passeret, naar Sparekasserne og Bankerne udformer deres Indlaans- og Udlaansrente under frie Forhold, og naar det da maatte vise sig — hvad jeg føler mig forvisset om ikke vil ske, i hvert Fald nærer et sikkert Haab om ikke vil ske —, at der bliver ført en Rentepolitik, som maa siges samfundsmæssigt over for de enkelte at være uforsvarlig, saa er naturligvis ethvert Parti, ogsaa Det konservative Folkeparti og Venstre, fuldkommen frit stillede til uafhængigt af hinanden at tage Bestemmelse om, hvilken Stilling de vil indtage over for en saadan mulig Situation.

Derfor siger jeg, at hvis denne Frihed maatte blive misbrugt, kan den Situation paa ny indtræde, da vi maa sige: det gaar ikke an at slippe denne Sag løs. Men paa den anden Side tror jeg ikke, at det bliver muligt til noget Tidspunkt at sætte en Indlaansrente, som ikke har nogen som helst Forbindelse med den Rente, som man under alle andre Forhold ved Pengeanbringelse kan opnaa. Her maa der være en vis Relation, tilsvarende den, der under frie Forhold, hvor man ikke blander sig i disse Sager, tilvejebringes.

Og naar man saa i denne Forbindelse taler om, at for de smaa Sparere betyder dette ikke noget videre, det er jo først og fremmest Erhvervsmulighederne, som det kommer an paa for dem at skabe, og dertil hører Muligheden for at opnaa Penge billigt, ja, saa er det klart, at det kan man sige, men fastsætter man fortsat en Indlaansrente, som staa i et skrigende Misforhold til, hvad man kan opnaa ved at anbringe Pengene paa anden Maade, hvor skal saa Banker og Sparekasser faa Pengemidler fra